

POSLEDNÍ ZVONĚNÍ...

Snad každý z nás si pod „posledním zvoněním“ uchovává „tu svou školní vzpomínku“ na okamžik, nebo událost, kterou současně něco končí, ale i začíná. Poslední zvonění nezasahuje jen do života - osudů žáků, studentů, rodičů, učitelů, ale poznamenává i „němé svědky“ školního toku času. Těmi jsou samotné budovy, jejichž zdmi prošly za dlouhou dobu trvání tisíce a tisíce žáků. Na konci března jsme „prožili“ takové poslední zvonění na naší základní škole. Ve středu 23. března ve 12:20 hodin se školní zvonek v budově na náměstí 1. máje naposledy rozezněl chodbami plnými žáků, kteří se loučili s téměř vystěhovanou a k rekonstrukci připravenou budovou. Přestože žáci vyšších ročníků již pravděpodobně do školních lavic v nových, moderních prostorech neusednou, loučení to bylo veselé až bujaré a předznamenávalo, že čas je veličina relativní a neuplyne mnoho vody v Jeřici a zvonění se opět rozlehne budovou s novou tváří.

Ředitelství školy touto cestou děkuje všem žákům, kteří pomáhali při stěhování kabinetních sbírek, při přípravě svých tříd i v době svého volna, pedagogickému sboru za zvládnutí nelehké situace, rodičům za pochopení při vyhlášení volných dnů i když jsme si byli vědomi těžkostí, které jim další volné dny mohou způsobit, chovancům z VÚDM za pomoc při vyklizení půdních prostor a v neposlední řadě zřizovateli, zejména panu starostovi Ing. M. Canovovi za získání finančních prostředků v náročném prostředí dotační politiky státu umožňujících rekonstrukci budovy školy.

Mgr. Aleš Trpišovský
ředitel školy

Básničky o chobotničce našich prvňáčků

*Chobotnička maličká
má očička modroučká,
Chapadélka na vše strany,
aby všechno pochytaly.
Nebojte se dětičky,
chytá jenom rybičky!*

Míša Stárková, 1.B

*Chobotnička maličká,
má bělounká očička,
Když si plave s vodníčkem,
musí plavat rybníčkem.*

Ondra Bek, 1.B

*Chobotnička maličká,
má maličká očička,
Plave v moři hlubokém,
chytá rybky chapadlem.*

Andrejka Halešová, 1.B

PANENKY PRO UNICEF PŘÍSPĚVEK NAŠÍ ZŠ K HUMANITÁRNÍ AKCI OSN

Jednoho dne jsem našla mezi velkým množstvím různých letáků, propagace a reklamy, které občas končí v koši, výzvu české pobočky Dětského fondu OSN UNICEF k podpoře zajímavé akce. Dala jsem se tedy do čtení ...

Protože jak říkával pan Werich: „Člověk se musí životem pročíst ...!“ A co jsem se dozvěděla ?

Pokud bychom s dětmi, s pomocí rodičů a pedagogů, vyrobili nějaké panenky, tak je budeme moci poslat do regionální soutěže v Liberci a posléze přímo do Prahy na UNICEF.

Tam budou zařazeny do internetové aukce, případně do vybraných prodejen v republice (v Liberci od 13.4. v Městském infocentru v budově radnice) a z výtěžku z prodeje za jednu panenku, který činí 600,-Kč, může UNICEF pořídit sadu základního očkování pro dítě v rozvojovém světě.

Začali jsme s dětmi záhy ve všech budovách školy v hodinách výtvarné výchovy či kroužcích s výrobou panenek a panáčků, abychom mohli přispět na tuto jistě potřebnou humanitární akci s celosvětovým dopadem. Děti navíc usilovně na panenkách pracovaly i doma s rodinnými příslušníky.

Všichni, kteří se akce ujali, se do ní neuvěřitelným způsobem zabrali tak, že postupem času se po budovách školy začaly objevovat stále další a další krabice a tašky s panenkami.

Věc došla tak daleko, že se některé děti s vlastnoručně vyrobenými panenkami nechtěly rozloučit. Dopadlo to tak, že si je nechaly, a nakonec maminky vyrobily nové.

Původně jsme vyhlásili celoškolské kolo soutěže o nejhezčí panenku, ale tu jsme po zjištění, že všechny panenky jsou nejhezčí, museli jednoznačně odvolat!

Nakonec děvčata, ale i kluci, učitelky, romská aktivistka, školnice, uklízečka, maminky, babičky, tety a další rodinní příslušníci vyrobili celkem 101 panenek či panáčků.

Kdo a kterou panenku vyrobil, si můžete najít na webu, na který je odkaz na konci článku.

Z rodinných příslušníků nejvíce, a to 10 panenek, vyrobila a velkou pochvalu si zaslouží paní Poloprutská.

Porovnáme-li údaj z pozvánky náměstka libereckého primátora ke slavnostnímu vyhodnocení akce, kde je uvedeno, že celkem bylo vyrobeno 540 panenek, je náš podíl na této akci téměř 20%.

Akce byla průběžně dokumentována, náš bývalý kolega a můj manžel mi pomohl, a když už jsem sama nestačila panenky fotit, tak se věci ujal a fotografování většiny roztomilých objektů dokončil. Zde musím ještě upřesnit, že každé panence bylo třeba vyplnit rodný list a opatřit ho právě její fotografií. Takže tiskárna ve školní sborovně dostávala zabrat. Nicméně se mi včas vše podařilo zvládnout. Dokonce jsem všechny panenky na 2 dny nainstalovala na výstavku do výloh fotoateliéru paní Zahurancové. Té bychom touto cestou chtěli také poděkovat, že nám umožnila ukázat naši práci „in natura“ občanům města.

Propagace akce se však neomezila jen na výstavku. Manžel vyrobil níže upřesněnou internetovou prezentaci a zařídil ve spolupráci se školou a městským úřadem odkazy na ni. K tomuto článku budou uveřejněny i některé fotografie, připravují se plakáty, které budou k vidění znovu ve výloze fotoateliéru na náměstí.

Podle mailu jedné z organizátorky akce jsme se k naší radosti dozvěděli, že, cituji: „**KOLEKCE OD VÁS JE NAPROSTĚ UNIKUM**“

Dne 16.3. do školy došel i e-mail ze zahraničí, a to od paní Bettiny Reinhold z Německa, která nám v krátkosti vyjádřila svůj obdiv, 17.3. pak další ohlas od paní Mileny Novákové z Litoměřic ...

Ještě chci vyjádřit svůj pocit z celé akce, a to zejména radost z toho, jak se všichni s obrovským nadšením dali do práce, jak jsme se báječně pobavili, jakou radost nám práce s panenkami přinesla. Ani jsme netušili, že se v dané soutěži prosadíme, resp. umístíme. Naším hlavním cílem bylo přispět na opravdu dobrou věc, která je jistě v dnešním (v mnohém zlém a nespravedlivém) světě nesmírně zapotřebí.

Na pozvání náměstka primátora města Liberce jsme se tedy zúčastnili slavnostního vyhodnocení akce na Veletrhu dětské knihy. Akce s panenkami patřila k nejvýznamnějším doprovodným aktivitám veletrhu.

Získali jsme tato ocenění:

V kategorii A – samostatné práce dětí:

3. cena pro Martinu Jaurovou a Zuzanu Gombosovou za společně vyrobenou panenku Amálku

V kategorii B – práce dětí s pomocí dospělých:

3. cena pro Kristýnu Mikoláškovou za panenku Pepi

3. cena pro Daniela Kanaloše za panáčka Pipa

Čestné uznání pro Terezu Gumulákovou za panenku Lulu

Čestné uznání pro Michaelu Martinů za panenku Andulu

V kategorii C – práce dospělých:

3. cena pro Hanu Maruškovou za panenku Madonu s dítětem

Čestné uznání pro Evu Švarcovou za panenku Sněžná

Čestné uznání pro Hanu Maruškovou za panáčka Mju

Největší poctou, kterou jsem však pro školu měla tu čest převzít, byl Certifikát UNICEF, který nám byl udělen jako výraz uznání UNICEF – Dětského fondu OSN v České republice za významnou pomoc ve prospěch dětí.

Ráda bych ještě ocitovala myšlenku pana ředitele Šváchy ze Soukromé umělecké školy v Liberci, který při udělování cen uvedl, že je velmi rád, že Česká republika není zemí, pro kterou by se musely šít panenky...

Úplně na závěr bych chtěla ještě podtrhnout, že i v tomto případě platí to, co kdysi řekl baron Pierre de Coubertin, otec olympijské myšlenky: „Není důležité zvítězit, ale zúčastnit se.“ A to se nám, myslím, v míře svrchované podařilo.

Podrobné obrazové zpravodajství z akce najdete na internetu. Na stránkách města (www.chrastava.cz) v rubrice „KULTURA“ nebo na stránkách školy (www.zschrastava.cz) na úvodní straně webu najdete příslušné odkazy. Příjemné surfování všem!

Mgr. Hana Marušková, učitelka ZŠ Chrastava

Madona 21.století

Hana Marušková
učitelka

Odeta

Veronika Hajslová, 4.B

Petr

Jakub Poloprutský, 4.B

Z prací žáků šestých tříd

Osud

Svět se ti pod rukama bortí
a všichni jen očima nevěřicně krouť,
je ti smutně a jsi na dně,
chtěl bys utéct jako malé dítě.

Nevíš, kam jít, kam utéct, kam se schovat,
když všichni tebou hloupě pohrdaj.
Takový teď osud tvůj je,
nic s ním nezmůžeš – tak jdi dál,
vždyť každý z nás někdy chybu udělal.

Jana Štěpánková (6. C)

Poselství ohně království všech královen

Když vysvitne slunce, změni se ti podoba.

A každé zvíře se ti podobá.

Budeš: Silný jako lev
Rychlý jako orel
Bystrý jako rys
Lstivý jako liška

Hbitý jako kočka a krásný jako kůň

V tvé podobě živel oheň je.

Dlouhé paprsky zářícího slunce
ti jako šipka ukázkou správnou cestu k jihu.

Tam tvůj krásný domov je.

Nezapomeň však na svou rodnou zemi.
Máš tu sice nepřátele, ale i přátele.

V touze ti chceme pomoci i my.
Náš všude přítomný hlas ti bude pomáhat,
i když před tebou jen selátko bude stát.

Matka příroda nevytvořila živly, aby mezi sebou bojovaly.
Nýbrž aby tvarovaly tuto zem a vzájemně si pomáhaly.

Tobě budou všichni vyvolávat rovnou,
že ty jsi tou nejlepší královnou, ty svítíš nad hvězdami.

A co my, kteří jsme těm hlasům pomáhali???

Vy vezměte poděkování a dary.

Nikola Marečková (6. C.)

Z prací našich žáků

Hokejové utkání: Máslo – Nutella

Dnes hraje Máslo proti Nutelle. Rozhodčí jsou sušenky, rum a hlavní rozhodčí je žloutek. A už začal hokejový zápas! Hned na začátku Nutella faulovala Máslo. A vznikl boj. Přidal se hlavní rozhodčí a bili se tak, až to všude pěnílo. Pokusili se je zastavit čároví rozhodčí, ale připojili se také a sušenka byla úplně rozemletá. Diváci se úplně rozsekali na tribunách v ostré hádce, kdo vyhraje. Všichni se nakonec zapojili do bitky, až se promíchali. Pak v úplném vyčerpání odstoupili od bitvy a zůstali ležet. Poté se rozlezli do svých domečků, do kovových formiček. Tak přespali noc, ráno je někdo vyklopil a podával na párty. Tím skončilo hokejové utkání.

(Reslová D. + Konvička P., VI.A)

3. sportovní utkání

Vítáme Vás na zápase Kakaa a Žloutku. Komentuje Máslo.

Cukr odpískal zápas, je to velmi napínavé. Kakao přebírá míč, střihli, ale škoda, vedle. Porce málem nevychytal. Žloutek neváhá a je to góóóó! A to už se blíží piškoty (roztleskávačky) a tančí na hřišti. Hra je tedy 1:0 pro Žloutky.

Kakao to tak nenechá a střihli od půlky hřiště. Ano, a je to góóóó! Hra je 1:1. Ale co to letí? Talíř se lžičkou. Za chvíli už jsou všichni na talíři. A tak vznikl Pařížský dort.

(Matějíčková E. + Culek J., VI.A)

Palačinky na cestě za štěstím

Pohádka

Šel jednou jeden pomeranč na pláž u moře, aby se trochu opálil. Jak tam tak leží, přijde hladká mouka, která zabloudila. Říká: „Ahoj pomerančí, co tady děláš?“ Pomeranč odpovídá: „Já se opaluji a co ty tady děláš?“ „Já jsem zabloudila,“ šeptá mouka. Jak se tak dohadují, přijdou tři vejce, která si chtějí zaplavat, aby měla štíhlé skořápky. Uvidí mouku a pomeranče a hned si to šinou k nim.

Než se všichni seznámili, padl na pláž soumrak. Pomeranč se jmenoval Ben, mouka Hladkopečka a tři vejce byla Bilkovous, Skořápkáč a Pukáček. Když se potom rozhlédli kolem sebe, zděsili se. Byla úplná tma. Co budou dělat? Nemají ani oheň. Po dlouhém smlouvání si jen tak lehli do písku a usnuli. Kolem desáté hodiny bylo slyšet kroky. Všichni se vztyčili, jenom mouka ne, protože se tak strašně bála, že se ani neodvážila zvednout nos. To byla úleva, když se ze tmy vynořil tymián Alex, máslo a mléko Polotučník Zeptali se, jestli by nemohli přespát u nich. „Samozřejmě,“ odvětil pomeranč. V noci se k partičce kamarádů připojily ještě cibulky, žampiony, kuřecí maso, olej, sůl, pepř a zakysaná smetana.

Když konečně ulehli a nikdo nepřicházel, zvedl se vítr. S našimi kamarády to točilo sem a tam, až všichni omdleli. Probrali se až za bílého dne v místnosti, ve které bylo strašné vedro, že se máslo rozpustilo. Najednou nějaká nepříjemná chapadla chytla pomeranče a oloupala kůru. Náhle se rozjel nějaký divný strojek. Ta chapadla popadla mouku, vejce, pomerančovou kůru, sůl a lístky tymiánu. Potom se ten strojek pustil do šlehání. Vzniklo těstičko.

Ještě přiletlo rozpuštěné máslo a mléko. Ostrý nůž, který býval naším přítelem, teď nakrájel cibulky na kolečka. „To to lechtá,“ stěžuje se cibulka. Za chvíli se ozývá smích hub. V tu ránu se promění kuřecí prsíčka v plátky. Hned potom se maso ocitne na pánvi. „To je vedro,“ piští maso. Zmítá se, když ho chapadla solí a pepř. Po chvíli jsou na pánvi houby a cibulky. Kuřecí maso skáče a snaží se ze sebe dostat pepř a sůl, až ouvej, spadne k houbám a cibulkám a paní Vařečka je zamíchá.

Vše se najednou změní v barevnou náplň. Už zase syčí olej. Teď se smaží palačinky. Poté dají chapadla palačinky na talíř a náplň si z nich udělá domeček. Jestli je někdo nesnědl, žijí tam dodnes.

(Zbrojová M. + Caletková K., VI.A)

Školní úspěchy

Dne 9.2.2006 proběhlo v Liberci okresní kolo soutěže v německém jazyce. Naši školu reprezentovali dva žáci z IX.A – Lea Hodaňová a Radek Suchý. Soutěžící museli prokázat nejen

znalosti reálií a gramatiky, ale i pohotovost vyjadřování a schopnost porozumět mluvenému cizojazyčnému textu. Oba dva dokázali překonat svou trému a poradit si se všemi nástrahami, což jim vyneslo v silné konkurenci nádherná umístění – Radek 6.místo, Lea 1.místo.

Lea si tímto vítězstvím zajistila postup do krajského kola, které se konalo 9.3.2006 opět v Liberci. Tentokrát se

zde sešli soutěžící z celého kraje a ani mezi nimi se Lea neztratila. Druhé místo v krajském kole je určitě velkým úspěchem. Jen o vlásek ji unikl postup do celorepublikového kola v Praze. Svým umístěním si zajistila místo náhradnice. Obrovský dík za reprezentaci naší školy. Gratulujeme!!!

K.Kašková

Dne 7.3.2006 se uskutečnilo okresní kolo Olympiády v českém jazyce. Naši žáci Michaela Koldová (41.) a Jakub Sochor (43.) nás velmi potěšili, že se nezalekli žáků z gymnázií a libereckých škol a šli do toho. Blahopřejeme!

30.1.2006 se konalo okresní kolo Dějepisné olympiády. Aleš Borvan, umístivši se na skvělém 13. místě, si pravděpodobně vzpomněl na české reky z dob minulých a dal do toho vše. Za ním téměř v závěsu přicválal na bujném oři hrdinný Radek Suchý na 26. místě. Děkujeme za udatný boj pod praporem naší školy!

Hana Šnýdlová

Foto: Lea Hodaňová s diplomem ze soutěže v německém jazyce